

Maria, motlle de Déu

Romà Casanova, bisbe de Vic

Hem estat escollits pel Pare, en Jesucrist, el Fill de Déu, abans de crear el món, perquè fóssim sants i irreprehen-sibles als seus ulls (cf. Ef 1,4). La santedat és la nostra identitat més pregona; la santedat de ser fills en el Fill. En la vida «existeix una sola tristesa, la de no ser sants» (Léon Bloy). Però, ¿com ho podem ser els qui anem pel món, afeixugats amb els nostres pecats i febleses, amb les nostres pors i defallences?

Hi ha dues maneres de fer una imatge, una estàtua. Una és la de l'escultor. Aquell que amb una peça de marbre o d'alabastre o d'un altre tipus de pedra és capaç, amb molt de treball, art i precisió, de treure tot el que és sobrer perquè aparegui la imatge. Aquesta és l'obra d'un artista. Però hi ha una altra manera, és —evidentment aprofitant l'obra d'un bon artista!— la de preparar un motlle, a l'interior del qual es vessa un material fos, bronze, ciment o un altre, i, després d'assecar-se, apareix la imatge. Aquesta és aparentment més fàcil.

Als qui ens costa de viure la santedat tenim en Maria el motlle en el qual podem avançar en el camí de la santedat. Ella és la plena de gràcia, com li va dir l'àngel Gabriel en l'anunciació. Ella és la mare de Jesús, la font i la causa

de la gràcia, de l'amor misericordiós, a favor nostre. Ella és la dispensadora de la gràcia, pel paper únic i fonamental en el misteri de la salvació, en el seu Fill, Jesucrist. Per això podem dir: la gràcia ens ha vingut per Maria.

En quant Jesús va ser en el si de Maria, podem dir que tots els elegits, que som el seu Cos, també som en el si d'ella. Qui vulgui ser membre de Crist, ple de gràcia i de veritat, ha de ser format en el si de Maria, per mitjà de la gràcia de l'Esperit Sant. Maria, imatge i primícia de l'Església, ens fa present el misteri de l'Església com a mare que ens porta en el seu si, mentre caminem per aquest món, per a néixer a la vida eterna.

Què significa formar-se en el si de Maria? Primerament, tenir una devoció filial i tendra envers ella. Confiar sempre en la seva intercessió. Fer-la present en el nostre cor i en els nostres llavis, amb les pregàries pròpies de la devoció cristiana. Que no ens manqui mai una avemària cada dia. Tant de bo que tinguéssim la gràcia de resar cada dia una part del sant rosari, la pregària dels pobres. Encara més, seria de desitjar que ens consagréssim a Maria, abandonant en ella tota la nostra vida, les nostres obres i els nostre mèrits.

